

Publicerad 2005-11-06 16:42 av Nioma Trey

Den här dikten hör egentligen i hop med den förra. Även fast det här beskriver en helt annan sorts rädsla. En rädsla för något påtagligt.

Älven

Forsande älvar. Lockande, porlande. Svalt, isigt skriande. Slukande, kylande, vackert, förrädiskt glittrande. Så rinner de sakta.

Näckrosorna blommande, surrande. Ljudet av insekter. Insekter som fångas, dödas, sväljs av andra insekter.

Och andra.

Och andra...

Under vattnet kan Gud inte längre se dig. Gud älskar alla han ser.

Under vattnet kan du inte andas. Under vattnet finns ingen luft, ingen Gud, inget hopp, ingen tro, ingen kärlek.

"Gå inte för nära älven"

"Se upp, det kan vara halt!"

Slukande, mörk. Med paddor, bävrar och småfisk.

Har man väl hamnat i den forsande strömmen, kommer man aldrig därifrån.

Då får man flyta, sakta, porlande, glittrande, till den eviga kylan. Utan luft, utan själ, utan Gud.

Det kalla vattnet är din fara. Din fiende, din olycka och din död.

Den glittrande forsens vackra blommor,

får ingen människa plocka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nioma Trey med Poeter.se id #4474 innehar upphovsrätten